

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2638/2020
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Пандуровић, адвокат у ..., против туженог Дом ученика „ББ“ ..., чији је пуномоћник Милић Милић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1471/19 од 15.05.2020. године, у седници већа од 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1471/19 од 15.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судске јединице у Туприји, П1 531/18 од 07.02.20219. године одбијен је тужбени захтев да се поништи решење туженог број ... од 28.04.2016. године о престанку радног односа тужиоца и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 171.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1471/19 од 15.05.2020. године одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијске наводе којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у погледу повреда радних обавеза и радне дисциплине,

Врховни касациони суд није разматрао јер, према члану 407. ЗПП, није разлог за изјављивање ревизије у овој парници.

Према утврђеном чињеничном стању, уговором о раду од 26.09.2014. године тужилац је засновао радни однос код туженог на неодређено време на радном месту референта за

Тужиоцу је решењем од 16.12.2015. године одобрено коришћење годишњег одмора у трајању од 10 радних дана од 18.12.2015. године до 31.12.2015. године и даном ступања на рад 04.01.2016. године. Тужилац је био на раду 18.12.2015. године, а 04, 05. и 06.01.2016. године није дошао на рад. Тужилац је 04.01.2016. године телефонским путем обавестио шефа финансијске службе туженог да из здравствених разлога неће доћи на рад тог дана.

Тужени је тужиоцу доставио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду од 15.01.2016. године у којем је наведено да је тужилац учинио повреду три радне обавезе - неоправдано изостајање са рада три узастопна радна дана 04, 05. и 06.01.2016. године, необавештавање секретара или директора дома о спречености доласка на рад и недостављање обавештења о привременој спречености за рад у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад. Тужилац је 22.01.2016. године одговорио на упозорење туженог. Тужени је решењем о обустави од 08.02.2016. године тужиоцу обуставио исплату зараде у износу од 4.018,08 динара.

Тужени је тужиоцу доставио ново упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду од 14.04.2016. године због учињених повреда радних обавеза које су набројане у 15 тачака са детаљним описом у чему се састоје повреде радних обавеза. У том упозорењу нису наведене три повреде радних обавеза из упозорења од 15.01.2016. године. Тужилац је 22.04.2016. године одговорио на упозорење туженог.

Тужени је решењем број 674/16 од 28.04.2016. године отказао тужиоцу уговор о раду због учињених повреда радних обавеза побројаних у 18 тачака (којим су обухваћене и 3 повреде радних обавеза из упозорења од 15.01.2016. године) са детаљним описом у чему се састоји свака појединачна повреда, којим члановима општег акта туженог и уговора о раду је прописана и када, на који начин и којим радњама тужиоца је учињена. У образложењу побијане пресуде детаљно су утврђене чињенице о свим повредама радних обавеза због којих је тужиоцу отказан уговор о раду.

Према становишту првостепеног суда тужилац је учинио свих 18 повреда радних обавеза због којих му је отказан уговор о раду, а према становишту другостепеног суда тужилац је учинио 14 повреда радних обавеза због којих му је отказан уговор о раду. Поступак отказивања уговора о раду је спроведен у складу са законским одредбама, а учињене повреде радних обавеза су подобне за отказ уговора о раду, због чега је тужбени захтев неоснован.

Ревизијски наводи којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 10) ЗПП нису основани јер се ни не односе на пресуђену ствар у смислу поменуте законске одредбе. Тужилац је изостао са рада 04, 05. и 06.01.2016. године, није обавестио секретара или директора туженог о спречености доласка на рад, нити је доставио обавештење о привременој спречености

за рад, чиме је учинио повреду радних обавеза прописаних чланом 8. тачкама 4, 7. и 31. Правилника туженог о материјалној одговорности запослених због кршења радних обавеза, радне дисциплине и забрана од 16.12.2013. године. Тужилац је поводом наведених повреда радних обавеза, у складу са чланом 180. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...75/14), упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду 15.01.2016. године. Тужени је решењем о обустави од зараде од 08.02.2016. године тужиоцу обуставио исплату износа од 4.018,08 динара, али то није новчана казна из члана 179а тачке 2) ЗОР, већ обустављање зараде за три дана у којима тужилац није ни радио. Стога је тужиоцу решењем од 28.04.2016. године уговор о раду могао бити отказан и због те три повреде радних обавеза. Супротно неоснованим ревизијским наводима, према члану 184. ставу 1. ЗОР послодавац може дати запосленом отказ уговора о раду из члана 179. ставова 2. и 3. ЗОР у року од шест месеци од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од годину дана од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа. Како је тужени сазнао да је тужилац неоправдано изостао са рада три узастопна радна дана 06.01.2016. године, а решење отказа уговора о раду донео 28.04.2016. године, није истекао рок застарелости за давање отказа уговора о раду.

Тужилац је, поред три напред описане повреде радних обавеза, учинио још 11 повреда радних обавеза. Тужилац је 10. и 11.03.2016. године, иако је в. д. директор туженог решењем од 08.02.2016. године забранио запосленима да напуштају зграду туженог у радно време ван термина за дневни одмор и без одобрења туженог, неоправдано и самовољно напустио зграду туженог у току радног времена без одобрења туженог. Тужени је решењем од 08.02.2016. године забранио запосленима самовласно иступање у име туженог, а тужилац је контактирао Министарство просвете што није била надлежност његовог радног места. Тужилац није водио евиденције у области безбедности и здравља на раду, што му је било у опису радног места. Дана 14.03.2016. године тужилац је одбио налог в. д. директора да обучи другог запосленог како се користи регистар запослених, иако је тужилац једини слао податке регистру запослених од 2013. године без обзира на то што то није било у опису његовог радног места. Тужилац није поступио по писаним налозима в. д. директора туженог од 15. и 17.12.2015. године и од 14.01.2016. године којим је захтевано враћање документације туженог која се налазила код тужиоца. Закључио је три уговора у име и за рачун туженог, али два уговора је предао в. д. директору туженог тек по писаном захтеву, а један уопште није предао. Тужилац је у дописима од 14. и 15.03.2016. године омаловажавао и вређао в. д. директора туженог. Наведеним поступањима тужилац је учинио повреде радних обавеза из члана 8. тачака 5, 10, 11, 19, 24, 33, 34. и 52. Правилника туженог од 16.12.2013. године. Тужилац није повредио радне обавезе из тачака 8, 9, 15. и 16. решења о отказу уговора о раду, али остале повреде радних обавеза које је учинио су довољне за отказ уговора о раду у смислу члана 179. ставова 2. и 3. ЗОР. Тужени је, у складу са чланом 180. ставом 1. ЗОР, упозорењем на постојање разлога за отказ уговора о раду од 14.04.2016. године упозорио тужиоца на све учињене повреде радних обавеза. Упозорења на постојање разлога за отказ уговора о раду од 15.01.2016. године и 14.04.2016. године, као и решење о отказу уговора о раду садрже чињенични и правни основ за отказ уговора о раду. Како је тужилац својом кривицом учинио повреде радних обавеза и како је поступак давања отказа спроведен у складу са законским одредбама, решење о отказу уговора о раду није незаконито.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић